

Újpest-Belsőváros

2006. 04. 16.
Húsvétvasárnap 10^h

Loránt Gábor

„Ő ELŐTTETEK MEGY GALILEÁBA...” Az asszonyok mint az örömhír hirdetői

Olvasandó (lectio): Mt 28,1-10

Alapige (textus): Mt 28,7-8

„...És menjetek el gyorsan, mondjátok meg a tanítványainak, hogy feltámadt a halottak közül, és előttetek megy Galileába: ott meglátjátok őt. Íme, megmondtam nektek!” Az asszonyok gyorsan eltávoztak a sírtól, félelemmel és nagy örömmel futottak, hogy megvigyék a hírt tanítványainak.

Imádkozzunk!

Úr Jézus! Magasztalunk Téged, mert feltámadtál a halottak közül. Magasztalunk Téged, mert ezzel befejezted, bevégezted a megváltás csodálatos munkáját. Magasztalunk Téged, ezáltal megszerezted számunkra a bűnbocsánatot és örökéletet, és a bizonyos feltámadás reménységében élhetjük napjainkat. Urunk! Hadd áldjunk, hadd magasztaljunk, hadd dicsőítsünk, hadd várjuk Tőled mind azt a jót, amit megszereztél a számunkra. Hadd áldjuk szent Nevedet, és hadd várjuk most, ezen a délelőttön is Szent Lelkedet, és add a Te Igédet! Sőt kérünk, hogy Te magad magyarázd azt nekünk a szívünkben, hogy megértsük, és bennünket is átjárjon ez az öröm! Így légy velünk, így vezess bennünket, így szólj hozzánk!

Ámen.

Isten **bűnbocsátó kegyelmének** hirdetése:

...Erős bátorításunk van nekünk, akik odamenekültünk, hogy belekapaszkodjunk az előttünk levő reménységbe. Ez a reménység lelkiünknek biztos és erős horgonya, amely behatol a kárpit mögé, ahova elsőként bement értünk Jézus, aki Melkisédek rendje szerint főpap lett örökké. (Zsid 6,18-20)

Igehirdetés

Kedves Testvérek!

A húsvét az egyik legcsodálatosabb ünnepe a hívő keresztyéneknek. Azt tartják, hogy a reformátusok legnagyobb ünnepe nagypéntek. De igazából nem lehet elválasztani egymástól ezeket az ünnepnapokat. Nagypéntek húsvét nélkül semmit sem érne. De a húsvét meg nagypéntek nélkül lenne teljesen érthetetlen.

Húsvét vasárnap lett teljessé a bűnbocsánat. Ugyanis a feltámadás tett pecsétet Jézus megváltói munkájára. Enélkül semmit sem érne a hitünk, úgy, ahogyan Pál apostol beszél az első korinthusi levélben: „*Ha pedig Krisztus nem támadt fel, semmit sem ér a ti hitetek, még bűneitekben vagytok.*” (1Kor 15,17)

De húsvét vasárnap nem csak a bizonyított és visszaigazolt bűnbocsánat ünnepe, hanem az örökéleté, melyet a mi Urunk feltámadásával szerzett meg nekünk. Ő az első zsengeje (1Kor 15,20) a feltámadtaknak, és bizonyos záloga az Ő feltámadása annak, hogy egyszer mi is feltámadunk.

A húsvét tehát a teljes bűnbocsánat és az örökélet ünnepe. És még a hité és a küldetése is. A feltámadás ugyanis nem csak azt jelenti, hogy Jézus sírja üres volt, mert feltámadott első zsengeként, és nem csak a test feltámadását jelenti majd az Ő visszajövelekor, hanem jelenti a lelki feltámadást, az új életre támadást, a megtérést, az újjászületést, a hitrejutást is.

A húsvét tehát kétszeresen is nagy ünnep!

Nagy ünnep objektíve, amit Jézus Krisztus megszerzett számunka, amit Ő végzett el: a bűnbocsánat, amely ugyan a nagypéntek munkája, de teljessé a bűnbocsánat húsvét vasárnap lett. Ha Jézust nem támasztotta volna fel az Atya, nem tudnánk, hogy az Ő számára kedves volt az áldozata nagypénteken. Akkor gondolhatnánk azt, hogy Jézus egy nagy humanista volt, aki odaadta az életét az emberekért. Egy nagy humanista, aki még a mártíromságot is vállalta elveiért. De hogy aztán mi lett vele? Nem tudjuk! De húsvét vasárnap az Atya feltámasztotta, és ezzel tett pecsétet arra, hogy kedves volt az Atyának a nagypénteken elvégzett áldozat.

Húsvét vasárnap tehát a teljes bűnbocsánat, a feltámadás (ezek az objektív tények); de ott van az üdvösség szubjektív oldala is, hogy mi ezt a feltámadást, mi ezt a megváltást elfogadhatjuk, a szívünkbe fogadhatjuk, hitre juthatunk, de ugyanakkor küldetéssel is bíz meg Urunk.

Mert húsvétvasárnap nem csak Jézusról és az angyalról szól. Nem csak ők a szereplői húsvétvasárnapnak, hanem a hitrejutott asszonyok és a tanítványok is. Most az asszonyok hitét és hitből fakadó cselekedetén keresztül az Igének ezt az oldalát szeretném kidomborítani. Úgyis mondhatnám, hogy ennek az ígehirdetésnek a témája: az asszonyok mint hírvivők, mint az örömhír hirdetői, és rajtuk keresztül rólunk is szól ez az Ige.

Három kérdést szeretnék feltenni. Az első kérdés az, hogy mit vittek ezek az asszonyok, mi volt az örömhír tartalma? A második kérdés, hogy hogyan vitték? A harmadik kérdés pedig, hogy kiknek?

1 Lássuk tehát, hogy mit vittek? Mi volt az **örömhír tartalma?**
Az örömhír tartalma természetesen a húsvétvasárnap legnagyobb, legcsodálatosabb üzenete: Jézus feltámadt a halottak közül!

„Az asszonyokat pedig így szólította meg az angyal: „Ti ne féljete! Mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincsen itt, mert feltámadt, amint megmondta. Jöjjetek, nézzétek meg azt a helyet, ahol feküdt. És menjete el gyorsan, mondjátok meg a tanítványainak, hogy feltámadt a halottak közül...”
(Mt 28,5-7)

A Angyal hirdette tehát az asszonyoknak az örömhírt, és hittek a szónak. De nem csak valami hírt hallottak. Nem csak az angyal mondta nekik, hogy Jézus feltámadt, hanem saját maguk is megtapasztalták. Tehát szemtanúk voltak. Ott volt az angyal, aki azt mondta: „Gyertek, nézzétek meg azt a helyet, ahol feküdt. Üres a sír!” Másrészt, mikor eljöttek az asszonyok a sírtől, szembetalálkoztak Jézussal, Aki köszöntötte őket, és Aki szintén feladattal bízta meg őket: És íme, Jézus szembejött velük, és ezt mondta: „Legyetek üdvözölve!” Ők pedig odamentek hozzá, megragadták a lábát, és leborultak előtte. Ekkor Jézus így szólt hozzájuk: „*Ne féljete: menjete el, adjátok hírül atyámfiaiak...*” (rész 9-10. vers)

Tehát angyal hirdette az asszonyoknak, és ők hittek a szónak, de ezen felül sajátmaguk is megtapasztalták, tehát szemtanúk voltak. Mind negatív, mind pozitív értelemben bizonyított volt számukra Jézus feltámadása: negatív értelemben, hogy ti. a sír üres volt, és pozitív értelemben, hogy találkoztak Jézussal.

De nagyon fontos volt az angyal szavában az a meghatározás, hogy „a halottak közül”. Tehát nem tetszhalál volt Jézus halála. Nem csalás, nem szemfényvesztés. Jézus nem *jógi* volt, aki megállította a kereszten a szívverését. Nem is valami szellem, amelynek csupán látszat-teste volna, amelyben látszólag szenvedett. Ő valóságos Isten, s ugyanakkor valóságos ember is volt, Aki valóságosan szenvedett a kereszten, valóságosan meghalt, és valóságosan feltámadt. Ezért fontos az angyal szava, hogy feltámadt Jézus a halottak közül.

Az asszonyok tehát először is hittek, másodszer maguk is megtapasztalták a feltámadás igazságát.

És kedvest Testvérek, ez nekünk, a mi számunkra is van üzenete. Ugyanis csak a személyes hit tudja megragadni a feltámadás örömét. Hogyha valaki csak hallja, hogy Jézus Krisztus feltámadt a halottak közül, még ha el is hiszi úgy nagy általánosságban, hogy „Igen, Jézus a világ megváltója, igen, Ő harmadnapon feltámadt...” – az még nem juttatja őt élő hitre. Találkoznia kell, személyesen találkoznia kell a feltámadott Úrral. Meg kell bizonyosodnia arról – lelkipéppen –, hogy üres a sír, és Jézussal találkoztam. Nem ilyen módon, hogy menve, szembe jönne velünk Jézus, de mégis valóságosan meg lehet tapasztalni az Ő életét, az Ő jelenlétét, az Ő szavát hozzánk azzal, hogy feladatot és küldetés is ad. S ha valaki találkozik az érte meghalt, de harmadnapon feltámadott Jézus Krisztussal, éppen ez a megtérés, ez az újjászületés. Személyes hit nélkül mi nem tudjuk vinni az örömhírt. Személyes hit nélkül mi nem vagyunk Jézus Krisztus megváltottjai!

Személyes hit, és a hitből való elindulás, ahogyan visszük az evangéliumot másoknak, ez az, amit az újjászületés hoz bennünk létre.

B De nem csak a feltámadás híret vitték az asszonyok mást is kellett vinniük, más hírt is kellett vinniük. Így mondta az angyal: „előttetek megy Galileába”. *„És menjetek el gyorsan, mondjátok meg a tanítványainak, hogy feltámadt a halottak közül, és előttetek megy Galileába: ott meglátjátok őt. Íme, megmondtam nektek!”*

Felmerül bennünk az a kérdés, hogy miért éppen Galileába?

Kedves Testvérek! A történet szerint a kezdő táncos csak a kályhától tud elindulni. Ilyenek vagyunk mi is, és ilyenek voltak a tanítványok is. Jézus Galileában hívta el tanítványait. Ott kezdte szolgálatát, ott tette első csodáját a kánai menyegzőn (Jn 2). És aztán a csodálatos halfogáson keresztül a sok gyógyításig, beszédekig szolgálatának nagy része Galileához kapcsolódott. S most, az új kezdetnél újra Galileában kell folytatódnia a történetnek. Ahogyan Jézus elhívta a tanítványait annakidején Galileában a csodálatos halfogás után, ugyanúgy most megismétlődik ez az elhívás. Az új kezdetnél újra ott vannak majd Galileában, és János evangéliumából ismerjük a történetet, hogy ott, a Tibériás tengernél (ami másképpen a Galileai tó), ott egy újabb csodálatos halfogás következik be, s ott újra megbízza a tanítványokat. (Jn 21)

Az első halfogásnál Jézus azt mondta Péternek: *„Ne félj, ezen túl emberhalász leszel!”* (Lk 5,10) Az új csodálatos halfogásnál, már feltámadása után azt mondja Péternek: *„Legeltesd az én bárányaimat!”* (Jn 21,15) Új megbízatás, új indulás. Ha Galileában indult el Jézus és a tanítványok szolgálata, most az új szolgálat újra Galileában indul el.

Olyan ez, mint a kezdő táncos: a kályhától tudunk elindulni. És a mi életünkben is Isten gyakran visszavisz újra és újra ugyanarra pontra. Mert megújítva akar bennünk valami újat kezdeni. Az asszonyok küldetésében ez az

üzenet is benne volt: „Menjetek Galileába!” Nem csak a tények örömhíre volt tehát az üzenet, hanem a faladat evangéliuma is.

Az asszonyok tehát vitték a hírt a tanítványoknak, hogy aztán a tanítványok, az apostolok is vigyék tovább a hírt az egész világnak. Az asszonyok vitték a feltámadott hírét, és vitték azt a hírt, hogy „Menjetek Galileába, az új szolgálatba-állítás helyére”, s aztán, mikor az apostolok újra szolgálatba álltak, akkor megint csak az örömhírt, a tények örömhírét és a feladatok örömhírét vitték tovább az egész világnak.

Vajon mi elmondhatjuk-e azt, hogy szolgálatunk nyomán mások is szolgálatba állnak? Mert hogyha nem mondhatjuk el, akkor valami baj van! Akkor vagy az örömhír az ajkunkon nem igazán örömteli hír, vagy nem jut el azokhoz, akikhez Jézus el akar juttatni bennünket. Vagy ha eljutunk, és elmondjuk, akkor nem tudjuk olyan örömmel és átütő erővel elmondani, hogy mások is szolgálatba álljanak.

Az asszonyok így mondták el az üzenetet a tanítványoknak, akik aztán később valóban mentek, elmentek Galileába, és ott találkoztak a feltámadott Úrral.

2 A második kérdés az, hogy **hogyan vitték az örömhírt?** Így olvassuk az Igében, hogy gyorsan, félelemmel és nagy örömmel.

Az asszonyok gyorsan eltávoztak a sírtól, félelemmel és nagy örömmel futottak, hogy megvigyék a hírt tanítványainak. (Rész 8. vers) Gyorsan, félelemmel és nagy örömmel!

Gyorsan... Van egy közmondás, amely szerint „Aki gyorsan ad, kétszer ad”. Hogyha gyorsan visszük az örömhírt, olyan, mintha kétszeresen vinnénk az örömhírt. Nem lehet késlekedni! Az örömhír nem tűr halasztást. Vitte őket részben az angyal parancsa, hiszen az angyal azt mondta: „És menjetek el gyorsan...”, de vitte őket a félelem és az öröm is.

S itt érkezünk el a félelemhez. Így olvassuk, hogy „félelemmel futottak”. Hát miért volt tele a szívük félelemmel? Azért, mert nem volt közönséges esemény, ami velük történt. Természetes volt, hogy félelem töltötte el a szívüket.

Kedves Testvérek! Ha mi találkoznánk egy angyallal, aki mutatná nekünk a helyet, ahol Jézus feküdt, és beszélne velünk arról, hogy Jézus feltámadt, vajon a mi szívünkben nem volna semmi félelem? Vajon mi ezt teljesen természetesnek tartanánk? Nem csoda, hogy az asszonyok szívét félelem töltötte el! De ugyanakkor ez nem ilyen félelem volt, hanem talán még inkább istenfélelem, az Isten iránti tisztelet, az Isten iránti alázat, az Isten iránti szeretet.

És végül azt olvassuk, hogy „nagy örömmel”. Nagy örömmel futottak el! Nagy örömmel, mert tapasztalták saját maguk is, hogy Jézus Krisztus sírja üres volt, s aztán találkoztak a Feltámadottal, hát hogyne lett volna bennük nagy öröm? És – hogy úgy mondjam – az öröm *überelt* mindent: a gyorsaságot és félelmet is. A félelemhez és gyorsasághoz nincs hozzátéve a „nagy” jelző. Az

csak az örömhöz van hozzátéve. A feltámadás híre mindenképp felett állott. Örömhír volt, amit vinniük kellett. Az egész világ kicserélődött, átalakult, minden reménytelenség örömteli bizonyosságba csapott át. Feltámadott az Úr! Ezért mondják azt az ortodoxok, hogy „Krisztus feltámadott”, és erre az a felelet, hogy „Bizonytalán feltámadt!”

Vajon a mi szívünket átjárja-e ez a húsvéti öröm? Hogy az a Jézus Krisztus, Aki a kereszten két nappal korábban az életét adta értünk, értünk vérzett, Aki értünk szenvedett, Aki értünk lehelte ki Lelkét, az a Krisztus feltámadt, és újjá lett minden, és van értelme az életnek, s van célja az életnek. És egyszer majd – bár testileg meghalunk –, de majd feltámadunk, és addig is életünkben bekövetkezhet az a fordulat, amit lelki feltámadásnak nevezünk: az örökéletre feltámadás, a megtérés, az újjászületés. Mert akik megtértek, azoknak az életében a testi halál is csak egy állomás az Életben, az örökéletben.

És van bennünk még az a reménység is, amely minden nemzedéknek a reménysége volt, de eddig még nem következett be, hogy talán, hátha az Úr Jézus mi halálunk előtt visszajönne erre a földre. S akkor nem halunk meg, hanem a halandót elnyeli az élet. A végső szó az életé! A végső szó a feltámadásé! Csak az a kérdés, hogy kell-e ez nekünk? Mert van egy sorrend. Úgy, ahogy Jézus Krisztus útja először lefelé vezetett, s csak azután felfelé. Ahogyan a Filippi levélben, a Krisztus-himnuszban olvassuk: *„...Mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmessé lett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.* (Fil 2,6-11)

Hogyha mi szeretnénk a feltámadásnak, a megdicsőülésnek, az örök örömnél a tulajdonosai lenni, akkor ne felejtsük el, hogy a mi életünkben is a sorrend ez: hogy először lefelé, s azután felfelé! Először a bűnbánat... Először átélni elvesztett voltunkat... Először átélni azt, hogy abból a kárthatból, amelybe beleszületünk, nincs más menekvés, csak a Jézus Krisztus vére. S hogyha ezt elhiszük, hogyha ezt elfogadjuk, hogyha megköszönjük Jézusnak, hogy értünk halt meg a kereszten, akkor jöhet a feltámadás! Akkor jöhet az örök öröm!

Vajon a mi szavaink, cselekedeteink erről az örömről beszélnek-e? Vajon átadjuk-e az üzenetet másoknak? Van-e bennünk alázat? Van-e bennünk gyorsaság?

3 Végül a harmadik kérdés, hogy **kiknek vitték** az asszonyok az örömhírt? A tanítványoknak! Nem Pilátusnak, nem Heródesnek, nem Kajafásnak, nem a főpapoknak. Őnekik majd az örök visznek valami egészen más hírt, amit egészen másféleképpen fognak érteni és feldolgozni. De az örömhírt az asszonyok a tanítványoknak vitték.

Nem Pilátusnak, nem Heródesnek, nem Kajafásnak, nem a főpapoknak vitték az örömhírt, Jézus sem jelent meg nekik, csak az övéinek. És ezt így is mondhatnám, hogy a kereszt üzenete szól mindenkihez, mert mindenkit hív, hogy „adjátok át életeteket Jézus Krisztusnak, Aki meghalt értetek a kereszten”. De az üres sír üzenete csak a választottaknak, a tanítványoknak a sajátja. A küldetés szava csak a választottaké, a tanítványoké. Az örömhír bizonyosága, hogy Krisztus meghalt értünk, mindenkié, de megérteni, elfogadni csak a választottak tudják, s még ők sem egykönnyen.

Vajon hozzád, kedves Testvérem, elérkezett-e már a jó hír? S ha elérkezett a jó hír, akkor tudod-e vinni tovább?

Mit? – Azt, hogy Jézus feltámadt. És azt, hogy „előttetek megy Galileába”, tehát van küldetésetek. Hogyan? – Gyorsan, félelemmel és nagy örömmel! És kiknek? – A választottaknak!

Vigyük a hírt gyorsan, istenfélelemmel és nagy örömmel!

Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus! Magasztalunk Téged a feltámadásért. Magasztalunk Téged a hitért és a küldetésért. Magasztalunk Téged, hogy azért élünk itt, ezen a földön újjászületett emberekként, mert feladatot bízál ránk, és mert ki akarsz bennünk is munkálni még valamit. Köszönjük Urunk, hogy van küldetésünk ezen a világon, és ebben a küldetésben kell gyorsan, istenfélelemmel és nagy örömmel szolgálnunk. Urunk! Beszélj a mi szívünkkel, hogy vajon ez az öröm járja át hétköznapjainkat! Beszélj a szívünkkel, hogy vajon mindezt hisszük-e, hogy aztán vigyük tovább. És ha hisszük, akkor vajon továbbvisszük-e? Vajon életünk, cselekedeteink erről beszélnek-e? Ó, bárcsak erről beszélnének! Urunk! Hadd könyörögjünk betegekért! Hadd könyörögjünk a gyászolókért! Hadd könyörögjünk azokért, akik az elmúlt héten álltak meg ravatal mellett, hogy a feltámadás bizonyossága járja át a szívüket. És Urunk! Hadd könyörögjünk hazánkért is ezekben az időkben! Kérünk Urunk, hogy a Te országod jöjjön el minél előbb, minél több magyarnak a szívébe! Urunk! Te készíts erre megfelelő körülményeket, úgy, ahogy akarod, ahogy az a Te tervedben szerepel. Így könyörgünk a választások végeredményéért is, és így könyörgünk azért, hogy várjunk Téged vissza, hiszen új eget és új földet teremtesz, amelyben igazság lakozik. Várjuk Urunk a Te visszajövedet. Várunk Téged, mint ahogyan az okos szüzek vártak. Várunk Téged, mint ahogyan a szolgák vártak. Urunk! A mi várakozásunk hadd legyen méltó Hozzád! Te munkáld ki ezt a szívünkben!

Ámen.